

Danielle Steel

Magie

Iedereen heeft een hartenwens...

vertaald door Yvonne de Swart
en Betty Klaasse

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het Witte Diner is een ode aan vriendschap, plezier, schoonheid en de schitterende monumenten van Parijs. En elk jaar is het een onvergetelijke avond. In steden over de hele wereld hebben mensen geprobeerd het feest te evenaren, maar met weinig succes; er is tenslotte maar één Parijs. Bovendien is het evenement zo populair en zo goed georganiseerd dat je het je moeilijk ergens anders kunt voorstellen.

Het begon zo'n dertig jaar geleden, toen een marineofficier en zijn vrouw besloten hun trouwdag op een originele manier te vieren, namelijk pal voor een van hun favoriete Parijse monumenten. Ze trommelden een stuk of twintig vrienden op en vroegen hen zich voor het feest in het wit te kleden. Ze namen klaptafels en -stoelen mee, linnen tafelkleden, zilveren bestek, kristallen glazen, porseleinen servies, vazen met bloemen en de heerlijkste gerechten. Ze dekten de tafels en vierden uitbundig feest met hun gasten. Die avond begon de magie.

Het diner was zo'n succes dat ze het het jaar erop weer organiseerden, dit keer op een andere bijzondere plek. Sindsdien is het Witte Diner

een traditie en komen er elk jaar in juni steeds meer mensen op af, zonder uitzondering van top tot teen in het wit gekleed.

Het diner is nog steeds alleen toegankelijk voor genodigden, een regel die iedereen respecteert, en is in de loop der jaren uitgegroeid tot een van de populairste besloten feesten van Parijs. De witte dresscode, die ook voor de schoenen geldt, is verplicht. Iedereen houdt zich eraan en doet zijn uiterste best er op z'n mooist uit te zien. Elk jaar wordt het Witte Diner bij een van de vele monumenten van Parijs gehouden. De Notre Dame, de Arc de Triomphe, het park Trocadéro bij de Eiffeltoren, de Place de la Concorde, de piramiden van het Louvre, de Place Vendôme: de ene locatie is nog mooier dan de andere.

In de loop der jaren is het Witte Diner zo groot geworden dat er voor de bijna vijftienduisend gasten twee locaties nodig zijn. Het is bijna niet voor te stellen dat al die mensen zich fatsoenlijk gedragen, zich elegant kleden en zich netjes aan de regels houden, maar wonderbaarlijk genoeg is het zo. De gasten nemen 'witte gerechten' mee, en belangrijk is dat het complete maaltijden zijn (geen hotdogs, hamburgers of sandwiches). Het is de bedoeling dat ze het

diner serveren op een tafel met een wit linnen tafelkleed, zilveren bestek, kristallen glazen en porseleinen borden en schalen, net zoals in een restaurant of wanneer je thuis belangrijke gasten ontvangt. Alles wat je meeneemt moet op een serveerwagentje passen en aan het eind van de avond moet al het afval in een witte vuilniszak worden verzameld, tot de laatste sigarettenpeuk aan toe. Op de plek waar het Witte Diner plaatsvindt, mag niets achterblijven; de gasten moeten even stijlvol vertrekken als ze gekomen zijn.

De politie knijpt een oogje dicht, hoewel er voor het drukbezochte evenement geen vergunningen worden aangevraagd (dan zou de locatie immers geen verrassing meer zijn) en opmerkelijk genoeg verschijnen er nooit ongenode gasten. Het wordt als een grote eer beschouwd om voor het Witte Diner gevraagd te worden, en mensen die niet uitgenodigd zijn, leggen zich daarbij neer. Er hebben zich tijdens het evenement nog nooit incidenten of ruzies voorgedaan. Het is een avond van puur genieten, wederzijds respect en liefde voor de stad.

De helft van de voorpret is dat je niet weet waar het feest gehouden wordt; de locatie wordt door de zes organisatoren angstvallig geheim-

gehouden. Mensen worden in koppels uitgenodigd en elk koppel neemt een klaptafel en twee klapstoelen mee die aan de voorgeschreven maten moeten voldoen.

De zes organisatoren brengen de ‘subhoofden’ van de avond op de hoogte van de twee plekken waar de gasten zich moeten verzamelen. Om klokslag kwart over acht dienen alle genodigden met hun serveerwagen, tafel en stoelen daar aanwezig te zijn. De twee groepen zullen op twee verschillende plekken dineren. Vanaf het moment dat de feestgangers de eerste locatie te horen krijgen, wat pas op de middag van het feest gebeurt, stijgt de spanning. Die plek verradt iets over waar het diner zal zijn, hoewel er op loopafstand meestal meerdere indrukwekkende monumenten te vinden zijn. De hele dag proberen de gasten te raden waar ze die avond zullen dineren. Iedereen verschijnt stipt op tijd op de eerste locatie, in het wit gekleed en met de benodigde spullen. In de menigte zoeken vrienden elkaar op, ze roepen elkaar, blij verrast te zien wie er allemaal zijn. Op de verzamelplek heerst een halfuur lang grote opwinding, en dan wordt om exact kwart voor negen de uiteindelijke bestemming aangekondigd, die nooit verder weg is dan vijf minu-

ten lopen.

Vervolgens krijgt ieder koppel een plekje toegewezen dat precies groot genoeg is voor hun tafel, die ze zo moeten opzetten dat er nette, lange rijen ontstaan. De gasten komen meestal in groepjes met vrienden die het evenement ook al jaren bezoeken, en zetten om samen te kunnen eten hun tafels naast elkaar.

Als om negen uur alle zeventuizend gasten bij het monument zijn en een tot op de centimeter uitgemeten plekje toegewezen hebben gekregen, worden de tafels uitgeklast, de stoelen neergezet, de tafelkleden uitgespreid en de kaarsen tevoorschijn gehaald. Nog geen kwartier later zit iedereen glunderend aan de wijn, in afwachting van een spectaculaire avond met oude en nieuwe vrienden. Door de opwinding en spanning van de bekendmaking van de locatie voelt iedereen zich net een klein kind op een surpriseparty. En tegen halftien is het feest in volle gang en genieten de genodigden met volle teugen.

Het diner zelf begint ongeveer een uur voor zonsondergang. Als de schemering invalt worden de kaarsen die in zilveren kandelaars op de tafels staan aangestoken, wat het hele plein in de gloed van kaarslicht hult, en proosten de

zevenduizend in het wit geklede feestgangers met fonkelende kristallen glazen met elkaar. Om elf uur worden er sterretjes uitgedeeld en aangestoken en begint de band te spelen. De kerkklokken van de Notre Dame luiden en de dienstdoende priester spreekt vanaf het balkon de zegen uit. En om precies halfeen 's nachts verzamelen de gasten hun spullen en verdwijnen ze als muizen in de nacht zonder een spoor van hun aanwezigheid achter te laten, met nieuwe vriendschappen als een blijvende herinnering aan de fantastische avond.

Bijzonder aan het Witte Diner is ook dat er geen geld aan te pas komt. Je hoeft geen entree te betalen, iedereen neemt zijn eigen maaltijd mee en het is niet mogelijk om je in te kopen. De organisatoren kiezen de gasten, zo blijft het evenement overzichtelijk. In andere steden hebben mensen geprobeerd met soortgelijke diners winst te maken, maar dat liep nergens op uit omdat er mensen toegelaten werden die veel geld maar weinig fatsoen hadden, wat de avond voor iedereen vergalde. Het Witte Diner in Parijs houdt zich aan het oorspronkelijke concept, en met groot succes. En wonderbaarlijk genoeg is de informatie over de locatie van het diner in al die dertig jaar nog nooit uitge-

lekt.

Mensen kijken het hele jaar naar het Witte Diner uit en ze zijn nooit teleurgesteld. Elke keer is het een feest dat je je vanaf het eerste tot het laatste moment zult blijven herinneren. En iedereen is het erover eens: er heersen op die avonden magische krachten.

Jean-Philippe Dumas bezoekt het Witte Diner al tien jaar, sinds zijn negenentwintigste. Omdat hij bevriend was met een van de organisatoren mocht hij negen koppels uitnodigen zodat ze met z'n twintigen in een groep konden zitten, hun tafeltjes dicht naast elkaar. Elk jaar koos hij zijn gasten zorgvuldig uit. Naast de goede vrienden die hij al vaker had uitgenodigd, vroeg hij ook altijd een aantal nieuwe kennissen van wie hij dacht dat ze de regels van het evenement zouden respecteren, dat ze met de andere gasten konden opschieten en het naar hun zin zouden hebben. Hij liet wat de keuze van zijn gasten betreft niets aan het toeval over. Als later toch bleek dat hij iemand had uitgenodigd die de avond niet kon waarderen, geen prettig gezelschap was of het diner als een kans zag om te netwerken, wat absoluut niet de bedoeling was, koos hij het jaar erna voor iemand

anders. Maar steevast omringde hij zich met zijn vaste gasten, die elk jaar opnieuw smeekten om erbij te mogen zijn.

Nadat Jean-Philippe zeven jaar geleden getrouwd was met Valerie, zijn Amerikaanse vrouw, was zij net zo van het diner gaan houden als hij en stelden ze elk jaar met zijn tweeën hun gastenlijst samen.

Jean-Philippe werkte bij een internationaal investeringsbedrijf en Valerie had hem twee weken nadat ze naar Parijs was verhuisd leren kennen. Ze was nu vijfendertig, adjunct-hoofdredacteur van de Franse *Vogue* en de eerste gegadigde om de hoofdredacteur op te volgen, die over twee jaar met pensioen zou gaan. Acht jaar geleden was Jean-Philippe verliefd op haar geworden, het was liefde op het eerste gezicht geweest. Ze was lang, elegant, intelligent en had lang, steil donker haar. Ze was chic zonder dat ze er haar best voor hoefde te doen, had een groot gevoel voor humor en was een geweldige aanwinst voor zijn vriendengroep. Het was meteen dik aan tussen hen. Binnen zes jaar na hun huwelijk kregen ze drie kinderen: twee jongens en een meisje. Het was zo'n stel op wie iedereen dol was. Voordat ze naar Parijs verhuisde, werkte Valerie bij de Amerikaanse *Vo-*

gue in New York, waar ze meteen na haar studie aan de slag kon. Ze nam haar werk heel serieus, maar was daarnaast ook een goede echtgenote en een toegewijde moeder. Op de een of andere manier wist ze steeds alle ballen in de lucht te houden. Ze genoot zo van het leven in Parijs dat ze zich niet kon voorstellen ooit nog ergens anders te wonen. Voor Jean-Philippe had ze haar uiterste best gedaan om Frans te leren, wat haar in haar werk goed van pas kwam omdat ze dan beter met de fotografen, stilisten en ontwerpers kon overleggen. Ze sprak met een zwaar Amerikaans accent, waar hij haar mee plaagde, maar verder was haar Frans vloeiend. Elke zomer reisden ze naar haar ouderlijk huis in Maine zodat de kinderen met hun Amerikaanse neefjes en nichtjes konden spelen, maar Frankrijk was haar thuis geworden. Ze miste New York en haar werk daar niet meer. In haar ogen was Parijs de mooiste stad ter wereld.

Ze hadden een uitgebreide vriendenkring en het ging hun in alle opzichten voor de wind. Ze woonden in een schitterend appartement. Ze ontvingen vaak gasten, ze kookten voor vrienden of huurden soms een kok in voor ongedwongen etentjes. Hun uitnodigingen waren